

ע"פ 44402/01/15 - יוסף חניה נגד סמיר אבו סקיק

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 44402-01-15

בפני כב' הנשיא יגאל פליטמן

יוסף חניה

-

סמיר אבו סקיק

בשם המערער - עו"ד דן מיארה

בשם המשיב - עו"ד חן אביטן

פסק דין

הנשיא יגאל פליטמן

1. לפניי ערעור על החלטתו של שופט בית הדין האזורי בבאר שבע (השופט יוחנן כהן; ס"ע 36892-01-14), שלא לפסול עצמו מלישב בדין בתובענה שהגיש המשיב.

ההליך בבית הדין האזורי

2. בבית הדין האזורי בבאר שבע מתבררת תביעתו של המשיב, שלטענתו הועסק על ידי המערער כשכיר בעבודות שיפוצים משך כ-20 חודשים, להכרה ביחסי עובד ומעסיק ולתשלום זכויותיו הנובעות ממעמדו זה.

3. המערער הגיש בקשה לסילוק התביעה על הסף, מחמת היעדר עילה והיעדר סמכות מקומית ועניינית. בדיון מוקדם שהתקיים ביום 28.9.2014 לפני השופט אילן סופר נקבע, כי מכיוון שהבקשות לסילוק על הסף מצריכות בירור עובדתי, הן יתבררו במסגרת הליך ההוכחות.

4. המערער הגיש בקשה לעיון מחדש בהחלטה זו. לאחר שהתקבלה תגובת המשיב, דחה השופט יוחנן כהן, שאליו הועבר התיק, בהחלטה מיום 2.11.2014, את הבקשה לעיון מחדש, וחייב את המערער בהוצאות הבקשה בסך 1,500 ש"ח.

5. ביום 4.11.2014 הגיש המערער בקשת פסלות נגד השופט כהן, בגין החלטתו האמורה. ב"כ המערער טען כי הבקשה לעיון מחדש הוגשה בשל נתון עובדתי חדש, תעודת עוסק מורשה שהוגשה במסגרת תיק אחר המתנהל בין הצדדים בבית משפט השלום, וכי העובדה שהשופט כהן חייב אותו בהוצאות מיד לאחר שהתיק הועבר לטיפולו, מעידה על עיונות מצד השופט כלפיו ועל יחסים עכורים ביניהם, ועל כן מעלה חשש ממשי למשוא פנים מצד השופט. עוד ציין ב"כ המערער, כי כך התנהל השופט כהן גם בתיק קודם שבו הופיע אצלו.

6. בהחלטתו מיום 11.11.2014 קבע השופט כהן, לאחר שקיבל את תגובת המשיב, כי המערער "לא הציג ראיות לנסיבות אובייקטיביות המעלות חשש ממשי למשוא פנים או חשש ל"נעילת" דעתו של בית הדין. לא די בתחושתו הסובייקטיבית של צד לדין, כדי להצדיק פסילת שופט. העובדה כי הח"מ דן בעבר בתיק בו הופיע ב"כ הנתבע ודחה תביעה שהגיש, אין פירושה כי יש חשש שתוצאת הליך אחד תשפיע על דעתו בהליך אחר.

באשר לטענת הנתבע כי בית הדין פסק הוצאות לחובתו באופן שאינו מוצדק, הלכה ידועה היא כי פסיקת הוצאות היא החלטה דיונית שאינה מהווה כשלעצמה, עילה לפסלות שופט. כך גם לגבי החלטות שניתנו לרעת בעל דין, אין בכך כדי להקים עילה לפסלות, ובכל מקרה נראה כי הדרך הנכונה לתקוף החלטות של בית הדין היא בערכאת הערעור ולא בהגשת בקשות לפסלות שופט.

אין צד ראשי לבחור לו את השופט, ולפיכך לא נותר אלא להתדיין בפני המותב אליו נקבע התיק. אשר על כן, הבקשה נדחית.

השופט כהן לא עשה צו להוצאות בגין דחיית בקשת הפסלות.

7. ביום 16.11.2014 ביקש ב"כ המערער כי ההוצאות שהוטלו על המערער בהחלטה מיום 2.11.2014 יבוטלו, או יופחתו. לאחר שהוגשה תגובת המשיב, קבע השופט כהן בהחלטה מיום 10.12.2014, כי אין מקום להיעתר לבקשה, זאת הן מטעמי המשיב בתגובתו, והן משום שמדובר היה בבקשה שניה לסילוק התביעה על הסף, כאשר בפעם הראשונה שהבקשה נדחתה המערער לא חויב בהוצאות.

8. בין לבין, ביום 1.12.2014 הגיש המשיב בקשה לזימון עד מטעמו. בית הדין נעתר לבקשה זו. ביום 7.12.2014 הגיש המערער בקשה לביטול זימונו של העד, מן הטעם שלא הוגש תצהיר מטעמו, ולחלופין ביקש המערער כי בית הדין יחייב את המשיב להגיש את התצהיר. לאחר קבלת תגובת המשיב, קבע השופט כהן בהחלטתו מיום 18.12.2014, כי נוכח התרשמותו מנחיצות העד ומאמצי המשיב להשיג את תצהירו, הוא דוחה את הבקשה לביטול זימונו של העד. עוד קבע השופט כהן, כי העד יעיד במסגרת חקירה ראשית, ולאחר מכן יחקר נגדית על עדותו. השופט כהן ציין, כי לפנים משורת הדין הוא אינו עושה צו להוצאות.

9. לאחר מתן החלטה זו, הגיש המערער תגובה לתגובת המשיב לבקשתו לביטול זימון העד. בהחלטתו מיום 11.1.2015 קבע השופט כהן, כי מדובר למעשה בבקשה שנייה באותו עניין שכבר הוכרע בהחלטתו הקודמת מיום 18.12.2014, ומשכך חייב את המערער בתשלום הוצאות המשיב בסך ₪ 1,500.

10. ביום 13.1.2015 הגיש ב"כ המערער בקשת פסלות שנייה נגד השופט כהן. בהחלטתו מאותו היום הפנה השופט כהן להחלטתו הקודמת בבקשת הפסלות הראשונה שהגיש ב"כ המערער, וציין כי מדובר באותן טענות שכבר נדונו בבקשה הראשונה, וכי משלא הוגש ערעור על ההחלטה בבקשת הפסלות הראשונה, הרי שזו הפכה לחלוטה. משכך דחה השופט כהן את הבקשה. מכאן הערעור שלפניי.

11. יצוין, כי ביום 15.1.2015 הגיש ב"כ המערער בקשה לבית הדין האזורי לביטול חיובו של המערער בהוצאות בבקשתו לביטול זימון עד.

12. עוד יצוין, כי בהתאם להחלטת בית הדין האזורי מיום 18.1.2015, ההליכים לפניו מעוכבים עד להכרעתי בערעור הפסלות.

הערעור

13. בערעורו שלפניי שב ב"כ המערער וטען, בעיקרו של דבר, את הטענות שהעלה בבית הדין האזורי בבקשות הפסלות. ב"כ המערער הדגיש, כי השופט כהן חייב את המערער פעם אחר פעם בתשלום הוצאות המשיב בסך שעולה כדי 3,000 ₪ במהלך תקופה בת 5 שבועות, דבר שיש בו כדי להעיד על חשש ממשי למשוא פנים מצדו, וכי השופט למעשה כבר חרץ את דינו. עוד ביקש להדגיש, כי לא התנגד לזימון העד מטעם המשיב, אלא עמד על כך שיוגש מטעמו תצהיר. לטענתו, מדובר היה בתגובה לבקשת המשיב, ולא בבקשה חדשה לביטול זימון העד, ומשכך לא היה מקום לחייבו בהוצאות.

14. המשיב לא הגיב לערעור הפסלות.

הכרעה

15. לאחר שנתתי דעתי לכלל החומר שהובא לפניי, לרבות טיעוני המערער וכתבי בי-דין בהליך בבית הדין האזורי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. על טעמי לכך אעמוד להלן.

16. הלכה היא כי "מעצם היותה הבקשה לפסלות שופט בבקשה המטילה הצלכד על שופט אישיותו על מערכת השפיטה, מתחייבות ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות" (ראו, למשל, עפ"ס 31944-03-12 פנחס מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ, ניתן ביום 4.4.2012). עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית, ואין דיבתחושתם של בעלי הדין ובאיכוחם אובהשקפתם הסובייקטיבית (ראו, למשל, עפ"ס 57019-01-11 ליאתחן -בן עליזהחן ושות', ניתן ביום 21.2.2011, להלן -

עניין ליאתחן). זאת ועוד. ככלל, חזקה היא "כיהשופט היושבבדין, מקצועיו מיומנו ובידולבחוןאת העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים. אף כלל הוא, כיינתןמשקל רב לעמדת השופט הסבור כי אינו מנוע מלישבבדין, וערכאת הערעור לא תערב בחוות דעתו של השופט הסבור כי בידול לנהל את ההליך באובייקטיביות, אלא במקרים קיצוניים בלבד" (עפ"ס 16943-11-11 חברה ישראלית למובילי סבע"מ - אבנר מאירי, ניתן ביום 26.1.2012 והאסמכתאות שם; וראו גם עפ"ס 28458-10-11 עמותת אנואר לקידום מעמדה אישה - אומייה מהמחאמיד, ניתן ביום 10.11.2011 והאסמכתאות שם). במקרה דנן, השופט כהן קבע בהחלטתו בבקשת הפסלות הראשונה, כי אין כל עילה לפסילתו מלישב בדין בתביעת המשיב, וכי החלטותיו בעניין פסיקת ההוצאות, וכן העובדה שישב בדין בעבר בהליך אחר שבו הופיע ב"כ המערער, אין בהן כדי להעיד על משוא פנים כלשהו מצדו. בהחלטתו בבקשת הפסלות השנייה הפנה השופט כהן לנימוקי החלטתו הראשונה. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי מדובר במקרה קיצוני שבו יש להתערב בשיקול דעתו של השופט, הסבור כי הוא יכול להמשיך ולנהל את ההליך באובייקטיביות.

17. אשר לטענות ב"כ המערער לגבי ההוצאות שבהן חויב בהחלטותיו של בית הדין האזורי ייאמר, כי דינן להידחות. **"הלכה פסוקה היא, כי בהחלטות דיוניות כשלעצמן אין די כדי לבסס עילת פסלות, בין אם מדובר בהחלטה יחידה ובין אם מדובר בסדרת החלטות"** (ראו, למשל, עפ"ס 27592-03-12 עמוס אפלברג - מכון היהלומים הישראלי IDI בע"מ, ניתן ביום 25.4.2012, והאסמכתאות שם). בית הדין האזורי הבהיר בהחלטותיו מדוע מצא לנכון לחייב את המערער בהוצאות, ולא מצאתי כי החלטותיו מקימות עילת פסלות כלשהי.

כמו כן יש לציין, כי רוב טענות ב"כ המערער בערעור זה הן טענות התוקפות למעשה את תוכן של ההחלטות הדיוניות שניתנו בעניינו, אשר המערער לא הגיש עליהן בקשות רשות ערעור. כבר נפסק, כי אין מקום להשיג על החלטות דיוניות על דרך הגשת בקשת פסלות או ערעור על החלטת הפסלות. השופט מרזל התייחס לכך בספרו כזאת: **"טענת הפסלות אינה יכולה לתקוף את ההחלטה או את הפעילות השיפוטית עצמה... אלא רק את משמעותה במסגרת דיני הפסלות. השאלה אפוא אינה אם הפעילות נכונה לגופה, אם היא מוצדקת, אם היא כדין, וכיוצ"ב - אלא אם היא מעידה על קיומה של פסלות"** [י' מרזל, דיני פסלות שופט, 174, 177 (2006)].

בהקשר זה יצוין עוד, כי המערער לא ערער על החלטת בית הדין האזורי בבקשת הפסלות הראשונה, ומשכך צדק בית הדין האזורי כאשר קבע כי זו הפכה לחלוטה. משכך, ומשנימוקי בקשת הפסלות השנייה היו דומים לנימוקי בקשת הפסלות הראשונה, צדק בית הדין האזורי כאשר דחה גם את בקשת הפסלות השנייה.

18. הנה כי כן, ונוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי כי טענות המערער מעלות חשש ממשי אובייקטיבי למשוא פנים בניהול ההליך על ידי השופט כהן, ומשכך דינו של ערעור הפסלות להידחות.

19. **סוף דבר** - הערעור נדחה. הואיל ולא הוגשה תגובת המשיב, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ז שבט התשע"ה (5 פברואר 2015), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

הנשיא יגאל פליטמן